

Υπόθεση C-292/05

Ειρήνη Λεχουρίτου κ.λπ.

κατά

Δημοσίου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(αίτηση του Εφετείου Πατρών

για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος — Πεδίο εφαρμογής — Αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Έννοια — Αγωγή αποζημιώσεως ασκηθείσα εντός συμβαλλόμενου κράτους από τους έλκοντες δικαιώματα εκ των θυμάτων σφαγών εν πολέμω κατ' άλλου συμβαλλόμενου κράτους λόγω ενεργειών των ενόπλων δυνάμεών του»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα D. Ruiz-Jarabo Colomer της 8ης Νοεμβρίου 2006 I - 1521

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 2007 . . . I - 1540

Περίληψη της αποφάσεως

Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων — Πεδίο εφαρμογής — Αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» (Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, άρθρο 1, εδ. 1, πρώτη περίοδος)

Το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τις Συμβάσεις προσχωρήσεως του 1978, του 1982 και του 1989, έχει την έννοια ότι δεν εμπίπτει στην κατά την ανωτέρω διάταξη έννοια των «αστικών υποθέσεων» αγωγή ασκούμενη από φυσικά πρόσωπα εντός συμβαλλόμενου κράτους κατ' άλλου συμβαλλόμενου κράτους και σκοπούσα στην αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν οι έλκοντες δικαιώματα εκ των θυμάτων των ενεργειών ενόπλων δυνάμεων στο πλαίσιο πολεμικών επιχειρήσεων επί του εδάφους του πρώτου κράτους.

Πράγματι, αν από την έννοια «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» αποκλείονται αμφισβητήσεις οφειλόμενες σε εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας εκ μέρους του ενός των διαδίκων λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως υπέρμετρων εξουσιών έναντι των εφαρμοζομένων στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών κανόνων του κοινού δικαίου, τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν πρόκειται για

αγωγή αποζημίωσης λόγω επιχειρήσεων που διεξήγαγαν ένοπλες δυνάμεις κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, οπότε παρόμοιες επιχειρήσεις συνιστούν μία εκ των χαρακτηριστικών εκφράσεων της κρατικής κυριαρχίας, ιδίως όταν αποφασίζονται μονομερώς και υποχρεωτικώς εκ μέρους των αρμόδιων δημόσιων αρχών και εμφανίζονται ως αρρήκτως συνδεδεμένες με την εξωτερική και αμυντική πολιτική των κρατών.

Συναφώς, το ζήτημα του νόμιμου ή μη χαρακτήρα των πράξεων δημόσιας εξουσίας, οι οποίες συνιστούν το θεμέλιο αγωγής ή εφέσεως, αφορούν τη φύση των εν λόγω πράξεων και όχι το καθ' ύλην πεδίο στο οποίο αυτές εμπίπτουν. Αφ' ής στιγμής το συγκεκριμένο καθ' ύλην πεδίο πρέπει να θεωρηθεί ως μη εμπίπτον στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, ο παράνομος χαρακτήρας παρόμοιων πράξεων δεν δικαιολογεί διαφορετική ερμηνεία.

(βλ. σκέψεις 34-37, 41-44 και διατακτ.)